

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 21/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 830

“DỪNG THẤY MUỖI MÀ MỘT TAY ĐÁNH CHẾT NÓ!”

Tập khí của chúng ta là cứ thấy muỗi ta liền dùng tay đánh chết nó. Ngay đến việc nhỏ này mà Hòa Thượng cũng cất công nhắc nhở chúng ta. Đây là tập khí nhiều đời nhiều kiếp của chúng ta. Ngay lúc đó chúng ta cũng không cố tình nhưng do thói quen nên hễ thấy muỗi là giơ tay lên. Việc này tưởng chừng tuy nhỏ nhưng chúng ta đã tạo nghiệp, nhân quả không nhỏ, tạo thành oan oan tương báo không bao giờ kết thúc cho nên Hòa Thượng từ bi nhắc nhở.

Việc tưởng chừng nhỏ nhưng Phật pháp chân chính không đàm huyền thuyết diệu, chỉ xoay quanh nhắc nhở chúng ta những tập khí phiền não của chính mình, những nghiệp chướng chúng ta đã tạo ta trong vô minh. Phật pháp không nói để người ta phải suy nghĩ, vô đầu bút chán mà nhà Phật dạy chúng ta ứng dụng ngay trong cuộc sống thường ngày, trong đối nhân xử thế tiếp vật của chúng ta.

Hòa Thượng nói: **“*Bạn thử nghĩ xem: Loài muỗi cũng chỉ là tìm bữa ăn thôi mà, chúng không mang bình mang lọ theo để lấy thức ăn để dành đâu, chúng chỉ ăn no rồi thôi. Chẳng qua là chúng đến để tìm bữa ăn. Chúng tìm một bữa ăn thì có đáng để chết không? Không đáng! Chúng ta không những không nên đánh chết chúng mà còn hoan hỷ để chúng có một bữa ăn. Đó chính là ta đề khởi được tâm từ bi. Tại sao chúng ta không nhân dịp này mà kết duyên với chúng, kết nhân duyên thiện lành để lần sau gặp lại là bằng hữu tốt*”**. Điều này cũng khó! Chúng ta phải tập nhiều năm mới làm được. Ngay những việc nhỏ như thế cũng cần phải công phu dài lâu chứ chưa nói là việc lớn!

Tất cả chúng ta luôn luôn cảm thấy người ta quấy nhiễu, người ta làm phiền mình. Người hay vật đến quấy nhiễu chúng ta thì chúng ta cảm thấy rất phiền. Chúng ta trồng một luống rau mà sâu trùng đến xâm nhập càng lúc càng nhiều, cuối cùng chúng ta phải bỏ đi. Việc này khiến chúng ta cảm thấy rất phiền chứ không khởi được tâm hoan hỷ. Những chuyện nhỏ như thế này cũng là công phu. Chúng ta có thể lạy Phật một ngày 500 lạy, có thể niệm Phật một ngày 10 vạn câu, nhưng tập khí phiền não vẫn dấy khởi thì chúng ta bị vướng mắc rồi.

Hòa Thượng nói: **“*Chúng ta vừa nhìn thấy con muỗi, chúng ta không cố ý mà vô ý đưa tay lên vả cho chúng một cái, đưa tay ra đè bẹp chúng. Chúng ta ngày ngày đang làm và thường xuyên làm những việc tàn hại chúng sanh như thế*”**.

Có những người giảng Phật pháp nhưng đàm huyền thuyết diệu, nói đạo lý nhiệm màu cao sâu. Hòa Thượng rất từ bi nhắc nhở chúng ta. Nhưng những tập khí này nếu không được thường nhắc nhở thì chúng ta ngày ngày tạo nghiệp, oan oan tương báo không hề chấm dứt. Phía sau nhà tôi là núi rừng nên có rất nhiều muỗi. Cứ đến buổi chiều tôi mau đóng cửa để hạn chế muỗi bay vào nhà cho nên cũng đã hạn chế được sự quấy nhiễu của chúng, để tâm mình không dấy khởi phiền não.

Phật dạy chúng ta: **“Đối với tất cả người, tất cả sự vật, sự việc, chúng ta nhất định không được có ý niệm ác!”**. Hòa Thượng nói: **“Ngày nay chúng ta học Phật, chúng ta phải từ ngay nơi khởi tâm động niệm mà học, niệm niệm vì lợi ích chúng sanh, tuyệt đối không tổn hại chúng sanh, tuyệt đối không được giết hại chúng sanh!”**. Ngài nhắc đi nhắc lại nhiều lần **“không được giết hại chúng sanh”**.

Ngày ngày chúng ta khởi tâm động niệm là niệm thiện nhiều hay niệm ác nhiều? Đa phần là niệm ác nhiều hơn niệm thiện, lợi ích cho chúng sanh thì ít nhưng lợi ích cho mình thì nhiều. Chúng ta đã học sai rồi cho nên không có được kết quả. Nếu chúng ta chân thật làm thì chân thật có kết quả tốt. Chúng ta làm mà không có kết quả tốt vì khởi tâm động niệm của mình vẫn xen tạp cái **“ta”** trong đó, ta cho rằng **“như thế này mới đúng, như thế kia mới đúng”**.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả đặt lợi ích chúng sanh lên trên hết, việc gì lợi ích cho chúng sanh, lợi ích cho tha nhân thì chúng ta làm”**. Đó mới là chính xác! Nếu chúng ta hành trì thời khóa hàng ngày, 2 giờ khuya thức dậy, niệm Phật đến sáng cả chục ngàn câu, lạy Phật 500 lạy, nhưng ngay đến hành động nhỏ này vẫn còn hiện hữu thì kết quả giống như người xưa nói: **“Niệm Phật Di Đà tâm tán loạn, đau mồm rát họng chỉ uổng công”**. Bạn không thể khởi được tâm từ ái với chúng sanh nhỏ bé, vậy thì làm sao hình thành tâm từ bi từ ở nơi tự tánh của chính mình?

Tôi luôn nói mọi người chúng ta hãy tập làm từ những việc nhỏ nhất, từ bi yêu thương. Chúng tập làm từ việc nhỏ đến việc lớn thì tâm từ bi của chúng ta sẽ lớn dần lên. Nếu chúng ta đợi một ngày nào đó chúng ta thành Bồ Tát rồi từ bi luôn một thể thì chúng ta vĩnh viễn không bao giờ có ngày đó. Chúng ta học những chuyên đề của Hòa Thượng, Ngài dạy chúng ta những điều hết sức cơ bản.

Ngài Liên Trì lúc đó là một người thanh niên hết sức thành kính, trải qua một hành trình dài đi ba bước lạy một lạy đến gặp Hòa Thượng Biến Dung để cầu pháp. Hòa Thượng Biến Dung nói với Ngài Liên Trì: **“Này thanh niên kia! Đời này kiếp này đừng để danh lợi hại chết!”**. Người ta cho rằng tại sao Hòa Thượng Biến Dung không nói Phật pháp nhiệm màu mà lại nói một câu tầm thường như vậy? Nhưng thật ra rất nhiều người tu hành niệm Phật nhiều năm nhưng cuối cùng vẫn bị ràng buộc, bị chới chặt bởi danh lợi. Niệm Phật như vậy thì không thể vãng sanh được!

Tập khí tổn hại chúng sanh luôn luôn ở trong khởi tâm động niệm của chúng ta. Chỉ cần ta cảm thấy tay nhói đau khi bị muỗi đốt là ta đã giơ tay lên đập chúng rồi. Hòa Thượng nói: **“Con muỗi chích bạn, trong đời quá khứ bạn đã cũng một lần đánh chết chúng rồi. Sau khi chúng ta học Phật thì quan niệm**

của chúng ta phải thay đổi, hành vi của chúng ta phải thay đổi. Muỗi chích chúng ta, chúng ta không những không đuổi muỗi mà chúng ta còn nên hoan hỷ bố thí cúng dường, kết một cái duyên lành với chúng. Chúng ta kết duyên, cúng dường, chúng ta không giết hại chúng. Thành thật mà nói, phạm bất cứ việc gì cũng đều không rời khỏi nhân duyên quả báo ”. Tất cả đều do nhân duyên quả báo, ta tìm cách sát hại chúng thì chúng cũng sẽ quay trở lại để tìm cách báo thù. Chúng ta nghe lời nói của Hòa Thượng tưởng chừng rất tâm thương nhưng để làm được hàng ngày thì đây là cả một quá trình công phu.

Có người hỏi tôi: *“Thầy có dùng thuốc gì không mà sao Thầy trồng đậu que tốt như vậy?”*. Tôi hoàn toàn không dùng một loại thuốc gì mà vẫn có đậu que ăn quanh năm. Tôi không trồng nhiều mà chỉ trồng đủ, cứ hai ngày, ba ngày là hái được khoảng nửa cân đậu que. Tôi trồng đậu que ở cả phía trước và phía sau nhà, trồng đan xen thời gian, những cây đậu quanh năm lần lượt ra hoa, kết trái.

Nếu chúng ta dùng thuốc để giết hại sâu trùng thì lần sau chúng lại nhiều hơn, có thể sau khi nồng độ thuốc tan nhạt rồi thì chúng lại kéo đến. Chúng ta không dùng tâm ác để đối đãi với chúng mà chúng ta dùng tâm bình đẳng, hòa hợp cùng chung sống. Chúng ta phát tâm cúng dường chúng thì chúng cũng sẽ có ý niệm tri ân báo ân. Loài vật cũng biết tri ân báo ân, động vật hoang dã như sư tử, hải cẩu, voi cũng tìm về để tri ân. Loài vật biết tri ân, vậy thì loài vật cũng biết báo thù. Nếu chúng ta tạo ra oan oan tương báo không có ngày kết thúc thì như trong Kinh gọi là *“kế đại khờ”*. Nhưng *“kế đại khờ”* rất nhiều, trong đó có cả chúng ta. Nếu chúng ta không thường xuyên được nhắc nhở thì chúng ta cũng tùy tiện tạo nghiệp, tùy tiện tạo ra oán kết để rồi phải nhận lấy oan nghiệp.

Hòa Thượng nói: *“Con muỗi đến chích chúng ta, tại vì sao ta không nên đánh chúng? Vì chúng ta biết rằng khi chúng đến ắt là có nhân duyên, không tự nhiên mà đến. Chúng ta thiếu nợ chúng thì chúng mới đến tìm chúng ta, nếu không chúng sẽ đến tìm người khác. Trong dòng sinh tử, trong đời quá khứ, chúng ta đã từng chích nó cho nên hiện tại nó lại đến chích chúng ta. Vậy thì chúng ta đã trả được món nợ này rồi. Nếu bạn đánh chết nó thì bạn lại thiếu nó một mạng nữa, về sau bạn vẫn phải trả. Vậy thì việc này có phiền phức không? Việc này là thật đấy, không phải là giả”*.

Ngày xưa, khi tôi sống ở thành phố Hồ Chí Minh, trong nhà nhiều muỗi quá nên tôi cũng đóng cửa lại để xịt thuốc. Sau mỗi lần xịt thuốc muỗi, tôi quét được gần 1/3 chén xác muỗi, thế nhưng sau một vài giờ thì muỗi lại bay đến nhiều như cũ. Từ lúc nghe Hòa Thượng giảng, tôi không làm việc đó nữa. Tôi cắt bỏ cái máy bắt muỗi, không dùng thuốc xịt muỗi nữa, thế mà nhiều năm cuộc sống vẫn bình yên, muỗi cũng có nhưng rất ít.

Hòa Thượng nói: *“Tất cả chúng sanh hữu tình có loài vật nào mà không tham sống sợ chết? Ngày nay, chúng ta lớn, chúng nó nhỏ, chúng ta có sức mạnh, những loài vật nhỏ không có sức để phản kháng nhưng ta phải nên biết luân hồi luân chuyển là sự thật. Chúng ta là phạm phu từ trong vô lượng kiếp ở trong sáu cõi luân chuyển, nói không chừng lần sau ta đến thế gian này thì ta lại làm súc sanh.*

Trong “Kinh Nhân Quả” nói: “Người chết thành dê, dê chết thành người”. Luân hồi cứ vay vay trả trả, đời đời kiếp kiếp, chúng sanh phải trả mạng lẫn nhau. Chúng ta thấy có đáng thương không? Đối với tất cả chúng sanh, ta phải khởi tâm yêu thương, không được khởi tâm giết hại, không làm chúng sanh phải khổ đau mà chết”.

Hòa Thượng sợ chúng ta không tin nên Ngài khẳng định lại rằng tất cả các loài vật đều ham sống sợ chết. Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý, nếu không sẽ cho là mê tín. Nhân quả báo ứng là rất rõ ràng tường tận. Chúng ta coi những việc lớn lao là nhân quả thì những việc như thế này cũng là sắp xếp của nhân quả. Chúng ta làm vườn lâu ngày sẽ thấy: Nếu ta quan tâm đến cây thì cây sẽ phát triển rất tốt, nếu ta không quan tâm đến cây thì cây sẽ không thể phát triển được.

Hòa Thượng nói: ***“Người giác ngộ ở ngay trong đời này phải trả hết những ân oán của mình. Những ân oán quá khứ một lần ta trả hết để đời sau khi gặp lại là đồng tham, đạo hữu tốt. Đây gọi là hóa thù thành bạn, hóa oán thành thân. Đây là người chân thật giác ngộ. Bạn nói thử xem: Như vậy có phải là chúng ta an lạc không? Chúng ta cảm thấy người ta cứ để cho mình làm quá nhiều việc, khiến mình bận bù đầu bù cổ, không có thời gian rảnh, rồi chúng ta oán trời trách vật. Tại sao chúng ta không khởi ý niệm rằng đây là duyên tốt để ta kết duyên lành với chúng sanh, ta làm nhiều việc như vậy để thành tựu bố thí Ba La Mật của chúng ta?”.***

Từ lâu, tôi làm việc thì muốn làm là làm, không bao giờ có ý niệm: ***“Việc này quá lớn lao! Làm đến khi nào mới xong?”***. Khi làm thì tôi khởi tâm cố gắng hoàn thành công việc, hôm nay không xong thì mai làm tiếp, tuần này không xong thì tuần sau làm tiếp cho xong, cứ miệt mài mà làm.

Người xưa nói: ***“Muốn thành tựu được việc lớn thì phải bắt đầu từ việc nhỏ”***. Có một đứa trẻ từng nói: ***“Con chỉ quét thiên hạ chứ không quét rác!”***. Quét rác còn chưa làm được thì làm sao quét được thiên hạ! Nếu chúng ta không được tiếp nhận giáo huấn của Phật, của các Bậc Thánh Hiền thì chúng ta không khởi được tâm tri ân, báo ân để hi sinh phụng hiến. Chúng ta ***“tự tư tự lợi”*** quen rồi, làm việc gì cũng phải lợi mình, tất cả đã trở thành thói quen. Chính bản thân mình không nhận ra cho nên mới đáng thương! Chúng ta tạo ra nghiệp chướng rồi mà không nhận ra, cho nên chúng ta tu hành nhưng càng lúc càng xa với đạo. Đáng nhẽ chúng ta phải tự tại, giải thoát, an vui nhưng chúng ta càng lúc lại càng cảm thấy phiền não, bức bách.

Nếu không được Hòa Thượng giảng những bài đơn giản thế này thì chúng ta cứ lo làm thế nào để tự tại vắng sanh mà không thay đổi tập khí của bản thân. Những tập khí nhỏ như vậy mà không cải được tốt thì chúng ta giống như Ngài Lý Bình Nam nói: ***“Đáng sanh tử như thế nào thì vẫn phải sanh tử như thế đó! Đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó”***.

Trong 1200 đề tài, Hòa Thượng chỉ ra những tâm bệnh của chúng ta để giúp chúng ta trị cho hết, cạo rửa cho sạch. Hòa Thượng nói: ***“Ta còn phiền não vì ta còn chướng ngại, nếu ta không thấy chướng***

ngại thì đâu còn phiền não”. Mọi người phải tự phản tỉnh, tu hành chính là ở ngay chỗ này chứ tu hành không phải là hôm nay lạy được 500 lạy, hôm nay niệm được bao nhiêu vạn câu Phật hiệu nhưng vẫn “*xúc cảnh sinh tình*”.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải tiếp nhận giáo huấn của Phật! Đối với mọi sự vật sự việc, chúng ta nhất định không có một ý niệm ác! Phải quán chiếu nhìn thấu nó! Nếu còn có ý niệm ác thì chúng ta còn có chướng ngại. Chúng ta phải mỗi niệm đều vì lợi ích chúng sanh, tuyệt đối không vì mình mà chướng ngại chính mình***”.

Chúng ta phải sâu sắc phản tỉnh! Nếu chúng ta không phản tỉnh thì cũng không ai làm phiền chúng ta nhưng chúng ta tu hành một đời mà không có thành tựu bởi vì tập khí không thay đổi. Chúng ta phải viết trên tường những tập khí của mình để nhắc nhở chính mình, ngày ngày đi qua nhìn thấy để biết đây là những tập khí mà mình cần đối trị. Như vậy chúng ta tu học mới chân thật có được kết quả!

Chúng ta làm những việc lớn lao, bố thí rất nhiều nhưng một con muỗi chích mà chúng ta cũng không cho, vừa cảm thấy đau là dùng tay liền đập chết nó! Chúng ta tu dưỡng phải từ trong khởi tâm động niệm. Đến bây giờ tôi vẫn chưa làm được, đang ngồi làm việc mà bị muỗi đốt thì tôi không đập nhưng cũng thấy bị phiền. Điều này chứng tỏ cảnh giới nội tâm của mình vẫn chưa được. Chúng sanh tạo hoàn cảnh tốt thì chúng ta sinh tâm ưa thích, chúng sanh tạo hoàn cảnh không tốt thì chúng ta sanh tâm ghét bỏ. Vậy thì chúng ta đã hoàn toàn bị cảnh chuyển chứ chúng ta chưa chuyển được cảnh.

Hòa Thượng dạy chúng ta chuyển đổi tâm niệm của mình. Khi tâm niệm của chúng ta hoàn toàn vì lợi ích chúng sanh, vì lợi ích tha nhân thì dần dần những tập khí sẽ mất đi. Tinh thần của Phật giáo Đại Thừa là phải chuyển đổi chứ không phải đè nén nó xuống, không phải là tập khí nhiều quá rồi thì ta đi niệm Phật để đè nén tập khí xuống.

Trong cuốn “***Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục***”, Hòa Thượng dạy chúng ta rất hay, đều là những lời rất thiết thực cho sự tu hành, giải thoát của chúng ta. Học xong 1200 đề tài này, chúng ta sẽ học sang cuốn sách quý đó. Chúng ta được tiếp cận ngày ngày như thế này nhưng buông ra là tập khí lại y như cũ. Thầy tốt, bạn lành thì phải luôn nhắc nhở chúng ta đối trị tập khí xấu ác của chính mình chứ không phải là ngày ngày tán dương, đồng hành với những tập khí của chúng ta. Nếu vậy thì họ hại chúng ta rồi!

Hòa Thượng nói: “***Người học Phật là người ngay trong đời này phải chuyển đổi chướng duyên thành thuận duyên, trả sạch trơn những món nợ ngay trong đời này, vậy thì đời sau khi gặp lại hóa thù thành bạn, hóa oán thành thân. Đó mới là người chân thật học Phật! Người như vậy mới được tịnh lạc***”.

Bài hôm nay, Hoà Thượng nhắc đến việc ngày ngày chúng ta tùy tiện đập chết chúng sanh nhỏ bé. Tôi cũng tập cho mình thói quen nếu thấy con vật nào đang gặp nguy hiểm, kể cả những con vật tôi thấy

sợ thì tôi đều cứu giúp chúng, đưa chúng về chỗ an lành. Ngày ngày tôi làm nông, ngoài vườn có rất nhiều chúng sanh nhỏ bé. Nếu thấy tổ của chúng thì tôi ngưng lại, chờ chúng di chuyển đi nơi khác, hôm sau chúng đi rồi tôi mới làm tiếp. Đây chính là nuôi dưỡng tâm từ bi, tập trưởng dưỡng lòng từ bi của mình đối với với những chúng sanh nhỏ bé.

Nhiều người thờ ơ qua loa nhưng tôi đi đâu thì tôi thường nhìn rất kỹ, khi đặt chân xuống là tôi đã nhìn xuống đất xem có chúng sanh nhỏ bé không. Đó là từ tâm của chúng ta đối với chúng sanh. Chúng ta hành trì càng lâu thì từ tâm của mình càng lớn. Ruồi, muỗi, kiến, gián là những chúng sanh nhỏ bé mà nhiều gia đình gặp phải. Chúng ta tìm cách dụ chúng ra ngoài để chúng có hoàn cảnh sống tốt. Khi chúng có hoàn cảnh sống tốt thì chúng sẽ không hại chúng ta. Chúng ta phải khởi tâm làm từ những việc nhỏ nhất, nếu không thì chỉ là làm cho dễ coi.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Đối với tất cả người, tất cả sự vật, sự việc, chúng ta không được khởi ý niệm ác mà phải khởi ý niệm lợi ích cho chúng sinh”**. Nếu ta khởi ý niệm lợi ích chúng sanh thì chắc chắn không có lợi ích của mình, nếu có lợi ích của mình trong đó thì đã khác rồi. Cả đời Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp, chúng ta chỉ cần nỗ lực, bắt chước làm theo Ngài. Người ta không có tấm gương để học hỏi còn chúng ta may mắn có tấm gương rất rõ ràng. Hòa Thượng đã sống ở thế gian hơn 90 năm, hơn 70 năm giảng Kinh thuyết Pháp, Ngài đã làm ra tấm gương cho chúng ta. Vậy thì chúng ta cứ học hỏi để làm theo Ngài, hôm nay chúng ta làm chưa giống thì ngày mai lại bắt chước làm theo, rồi sẽ giống thôi mà!

Phật pháp không đàm huyên thuyết diệu. Từ việc mặc áo, ăn cơm, tiếp xúc mọi người, Phật đã biểu diễn một sức định rất lớn của Phật Bồ Tát. Hàng ngày, chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật có sức định không? Chỉ cần gặp một vài sự việc phật ý là chúng ta đã mất định tâm rồi. Công phu chính là ở chỗ này! Nếu chúng ta không có công phu này thì khi lâm chung sẽ rất phiền phức. Hàng ngày bệnh khổ diễn ra, giúp chúng ta có sự cảnh giác vì nếu không có bệnh khổ thì chúng ta không cảnh giác. Cho nên chúng ta phải cảm ơn bệnh khổ! Khi có bệnh khổ thì tâm sanh tử của chúng ta mới lớn được, nếu không có bệnh khổ thì chúng ta chỉ có tâm thị phi nhân ngã.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!

